

“Gölmekten başım döndü. Bayıldım.” Jojo Moyes

Sophie
Kinsella

Sev
Hayatımı

DE
X
PLUS
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Mükemmel Olmayan Hayatım
Pasaklı Tanrıça
Beni Hatırladın mı?
Sır Tutabilir misin?
Şaşırt Beni
Sana Bir İyilik Borçluyum

SEV HAYATINI

Orijinal adı: Love Your Life

© 2020, Madhen Media Ltd

Yazan: Sophie Kinsella

İngilizceden çeviren: Bige Turan Zourbakis

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2023 / ISBN 978-625-8492-18-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ay-han Matbaası

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 44871

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sophie
Kinsella

Sev
Hayatımı

DE
X
PLUS
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Susan Kamil'in anısına

Bir

Kapının ziline uzanırken cep telefonuma bir mesaj geldi ve zihnimde hemen ihtimaller listesi uzadı.

-Bir tanıdığım vefat etmişti.

-Bir tanıdığım piyangoyu kazanmıştı.

-Aklımdan çıkmış olan bir randevuya geciktim. Kahretsin.

-Bir suçun şahidiydim ve şimdi hiç hatırlayamadığım bir konuda ayrıntılı, spesifik deliller sunmam lazımdı. *Sıçtım.*

-Doktorum geri dönüp notlarıma bir daha göz atıyordu. (Neden? Bilinmez.) Ve bir şey bulmuştu. "Sizi endişelendirmek istemem ama..."

-Birisi bana çiçek göndermişti ve komşum almıştı.

-Bir ünlü az önce bir Tweet atmıştı ve görmem lazımdı. Ooo. Ne acaba?

Ancak cep telefonumu çıkardığımda mesajın Seth'ten geldiğini gördüm, geçen hafta çıktığım çocuktan. Hiç konuşmayan çocuk, bütün akşam. *Hiç.*

Çoğu erkekte tam tersi sorun olur. Kendilerini ve şahane başarılarını anlata anlata bitiremezler ve sen tam hesabın yarısını öderken akıllarına gelmiş gibi sorarlar, "Ne iş yapıyorum demiştin?" Fakat ben bal kabağı çorbası hakkında gergin gergin gevezelik ederken Seth birbirine yakın gözleriyle bana sessizce bakıp durmuştu.

Ne diyordu acaba? Tekrar buluşmak mı isteyecekti? Iyyy. Düşününce bile midem kasıldı, bu bir işarettir. Hayatta en temel ilkelерinden biri: Bedenine kulak vermelisin. Bedenin akıllıdır. Bedenin *bilir.*

Sorun yok. Onu incitmeden geri çevirebilirim. İnsanları incitmeden bırakmakta iyiyimdir.

Merhaba Ava. Üstünde düşündükten sonra karar verdim ki, ilişkimize devam edemeyeceğim.

Ah. Hıh. Anladım.

Neyse o zaman.

Telefona doğru gözlerimi devirdim. Beni göremeyeceğinden emin olsam da, telefon aracılığıyla duygularınızı bir şekilde aktarabildiğinize dair bir teorim vardır. (Bu teoriyi henüz kimseye paylaşmadım çünkü bence insanların çoğu dar görüşlü. En yakın arkadaşlarım bile.)

Seninle bir kez daha çıkmak istediğim için temasa geçtiğimi zannetmiş olabilirsin, o durumda, umutlarını boşa çıkardığım için özür dilerim.

Umutlarımı mı? *Umutlarımı* mı? O kadar şanslı olamaz.

Nedeni öğrenmek isteyeceksindir.

Ne? Yo. İstemem, çok teşekkürler.

Yani, tahmin edebilirim.

Hayır, vazgeçtim. Edemem.

Hem ben neden tahmin etmek zorundayım canım? Birisinin onunla neden çıkmak istemediğini kim *tahmin etmek* ister ki? San-ki *Ağzım Koktuğu İçin mi?* isimli iğrenç bir televizyon programın- daymışız gibi.

(Ağzım koktuğu için değil. Sebep ne olursa olsun, bu değil.)

Üzgünüm ama bal kabağı çorbasının bir ruhu olduğunu düşünen bir insanla çıkamam.

Ne?

Telefona bakarken neredeyse aklımı kaçıracaktım. Beni ne ka- dar yanlış yorumlamış. Ben bal kabağı çorbasının ruhu var diye bir şey *demedim*. Sadece fiziksel ve spiritüel şeylerin iç içe geçmiş olduğu gerçeğine karşı açık fikirli olalım dedim. Ben öyleyim. Bence hepimiz öyle olmalıyız.

Harold zihnimi okur gibi, empatiyle inledi ve burnunu bacağı- ma sürttü. Gördünüz mü? Dünyanın birbiriyle bağlantılı olduğunu bu da kanıtlamazsa, ne kanıtlar acaba?

Şöyle bir cevap yazmak istedim, "Hayata dair kısıtlı bakış açına sığacak kadar dar görüşlü olmadığım için özür dilerim." Ama bu sefer mesajlarını okuduğum ima edilmiş olur, ki okumadım.

Eh, tamam, okudum sonuçta ama mesele şu, mesajları zihnimden siliyorum. Hepsi gitti. Seth de kim? Çıkmak? Ne?

Aynen.

Zili çaldım, ardından Nell'in verdiği anahtarla içeri girdim. Hepimiz böyle yaparız, her ihtimale karşı, Nell bir nöbet geçiriyor olabilir diye. Bayağıdır olmuyor ama hastalığı her an alevlenebiliyor.

"Nell?" diye seslendim.

"Selam!" Ağzı kulaklarında, pembe saçları dik dik, koridora çıktı.

"Tekrar pembeye dönmüşsün!" dedim heyecanla. "Çok tatlı."

Nell'in saç rengi üniversite yıllarımızdan beri 106 defa değişti, benimkiyse sıfır. Hâlâ aynı koyu kestane, omuz hizasında, pıt diye atkuyruğu yapmalı.

Şu anda aklımda saçlarım yok zaten. Seth'in mesajlarıyla anlık bir dikkat dağılması yaşadım fakat şimdi evin içindeydim ve boğazım kurudu. Mideme bir yumruk oturdu. Harold'a doğru baktım, o şirin kafasını soru sorar gibi bana doğru çevirip baktı, bu halini görmemle gözlerim sulanır gibi oldu. Aman Tanrım. Bunu sahiden yapabilir miyim?

Nell yere çömeldi, elini Harold'a uzattı. "Tatile hazır mısın?"

Harold onu bir saniye süzdü, sonra bana döndü ve o sulu gözleriyle bana acıklı acıklı baktı.

Köpeklerin her dediğimizi anlamadığını düşünen varsa, çok *yanılıyor*, çünkü Harold *farkındaydı*. Cesur olmaya çalışıyordu fakat o da benim kadar zorlanıyordu.

"Seni İtalya'ya götüremem, Harold" dedim, güçlkle yutkunarak. "Sana söylemiştim. Ama uzun sürmeyecek. Söz. Bir hafta. O kadarlık."

Yüzü buruştu, "Bunu bana neden yapıyorsun?" diyen ifadesi-ne içim gitti. Kuyruğunu yavaşça yere vuruyordu, sanki umutla beni teşvik ediyordu; sanki birden fikrimi değiştirebilirim, uçağımı iptal edip onu oynamaya çıkarabilirim gibi.

Ağlamayacağım diye yemin etmiştim ama o zeki, akıllı suratı-

na bakarken gözlerim doldu. Benim Harold'ım. Dünyanın en iyi beagle köpeği. Dünyanın en iyi köpeği. Dünyanın en iyi *şahsiyeti*.

"Harold benimle kalmaya can atıyor" dedi Nell kararlı bir şekilde, ikimizi de oturma odasına alarak. "Değil mi Harold?"

Harold cevaben suratını iyice buruşturdu ve ruhumu parçalayan bir şekilde inledi.

"Bu köpek sahneye çıkmalı" dedi Sarika, komik bir ifadeyle bilgisayar ekranından kafasını kaldırıp baktı. Sarika pek köpek insanı değildir –kendisi de itiraf eder– fakat Harold insanıdır. Zaten Harold'la tanışıp da Harold insanı olmamak mümkün değildir.

Harold'ı dört yıl önce, küçücük bir yavruyken bir barınakta buldum ve bir anda kendimi adadım, hayran oldum. Gözlerini kaldırıp baktı, heyecanla nefes alıp verdi ve adeta, "Demek buradasın! Geleceğini biliyordum!" dedi.

Her şey günlük güneşlikti diyemeyeceğim. Daha önce hiç köpeğim olmamıştı. Çocukken hep çok istemiştım ama annemle babam bir şeylere öylesine yaparız diyen, sonra da hiç yapmayan tiplerdi. O yüzden köpek bakımı konusunda başlangıç seviyesindeydim. Harold da bakım görme konusunda. Çünkü inanın bana, onu A414 otoyolunun kenarına terk eden insanlar tarafından hiç bakım görmemişti. Bu bir köpeğe bakmak değildir. Düşününce bile ter basıyor, sinirleniyorum.

Neyse, tam bir öğrenme eğrisi yaşadık. Harold benim daireme ilk taşındığında kafayı yedi. Resmen şöyle diyordu, "Seninle yaşamayı kabul ederek ben ne yaptım?" Ben de aynı çekinceler içindeydim. İkimiz de bol bol uluduk. Ama artık onsuz bir hayat düşünemiyorum. Yine de buradayım işte, onu bir haftalığına bırakmayı planlıyorum.

Belki de iptal etmeliyim. Evet. İptal etmeliyim bence.

"Ava, stres yapmayı kes. Sana vicdan azabı çektirmeye çalıştığını fark etsene?" dedi Nell. Harold'a dönüp onu sertçe süzdü. "Dinle, ahab, ben kanmam bu numaralara. Ava sensiz tatile gidebilir. İzni var. Ona zorluk çıkarmayı hemen bırak."

Harold ve Nell bir an için göz göze bakiştılar –birbirleriyle yüzleşen iki dev kişilik– sonunda Harold geri adım attı. Bana bir

kez daha azarlayan bir bakış attıktan sonra Nell'in sandalyesinin yanındaki kilime gidip yerleşti.

Tamam, o zaman belki de iptal etmem.

"Ondan özür dileme" dedi Nell bana. "Ve sakın bütün haftayı kitabını yazmak yerine, Harold videolarına bakıp göz sulandırarak geçirme."

"Yapmam!" dedim kendimi savunurcasına.

"Biz iyiyiz" diye tekrar etti Nell. "İyiyiz."

Hayata dair çok fazla püf nokta yoktur. Fakat içlerinden biri: Eğer kendinize acıyorsanız, Nell'i ziyarete gidin. Gereken her doğru noktası sağlamdır. Aptalca düşüncelerinizi size iade eder. Gerçekçi ve akılcı tavrı buz gibi, diriltici bir hava akımı gibi sizi kamçılar.

"Bütün eşyaları burada." Devasa çantayı yere koydum. "Yatağı, su kâsesi, battaniyesi, mamaları... Ah, bir de yağları!" Birdenbire hatırlayıp çantamdan çıkardım. "Ona yeni bir karışım yaptım, lavanta ve sedir ağacı. Sadece şeye hafifçe püskürtsen yeter..."

"Yatağına." Nell lafımı kesti. "Ava, rahatla. Bana bunlar hakkında beş tane e-posta attın ya, unuttun mu?" Şişeyi elimden alıp kısaca bir göz attıktan sonra kenara koydu. "Yeri gelmişken ne zamandır soracağım. Aromaterapi kursuna ne oldu?"

"Ah", dedim duraklayarak. "Ben hâlâ... alıyorum. Sayılır."

Aklım hemen aromaterapi kitaplarıma ve şişelerime kaydı, mutfağın bir köşesine tıklmışlardı. Online bir kursa yazılmıştım ve bir ara devam etmeliydim çünkü yarı zamanlı aromaterapist olmayı gerçekten hâlâ çok istiyordum.

"Sayılır derken?" diye kurcaladı Nell.

"Şu anda molada. Sadece iş hayatı, kitap yazmak derken... Anlarsın ya." Derin bir nefes verdim. "Hayat bir şekilde akıyor."

Benim işim ecza firmalarına broşür ve online kopyalar yazmak, artık bunu uyku da bile yapabilirim. Brakesons adlı bir ilaç firmasında çalışıyorum, yeri Surrey'de. Gayet güzel, hem firmayı seviyorum, hem de çoğunlukla evden çalışmama izin veriyorlar. Ama her zaman ufkumu genişletme peşindeyim. Bana sorarsanız, hayat, ufkunuzu *genişletmemek* için çok kısa. İnsan hep düşünmeli:

“Bu güzel... peki bundan *başka* neler yapabilirim?”

“İtalya’ya gitmek ve kitabına odaklanmak için bir sebep daha” dedi Nell kararlı bir şekilde. “Harold bunu yapmanı *istiyor*. Değil mi Harold?”

Harold buna cevap olarak candan bir “Vahooo!” diye havladı –bazen bir kurt sesi gibi çıkıyordu– ve Nell kahkahayı bastı. Güçlü kemikli eliyle Harold’ın kafasını okşadı ve, “Gerzek köpek” dedi.

Manchester üniversitesinden beri arkadaşız. Nell, Sarika, Maud ve ben üniversitenin korosunda tanıştık ve bir Bremen gezisinde bağımızı kurduk. Sarika o güne dek pek konuşmamıştı; hakkında tek bildiğimiz, hukuk okuyordu ve soprano notalarına çıkabiliyordu. Fakat birkaç içki sonrasında orkestra şefiyle gizli gizli seviştiklerini ve cinsel hayatlarının biraz ‘karanlık’ bir yola saptığını anlatmıştı. Böylece adamdan ayrılmak istediğini ama koroda kalmak istediğini söyledi, sizce ne yapmalıyım diye sordu. Bütün gece Alman birası içip bu konuyu tartışmış, aynı zamanda da ‘karanlık’ diye kastettiği şey hakkında biraz daha ayrıntı vermesini istemiştik.

(Sonunda Nell bardağını masaya vurup, “Anlat şunu adama-kıllı da anlayalım artık!” demişti. Biraz iğrençti. Tekrar etmeye değmez, hatta üstünde düşünmeye bile değmez.)

Her neyse, Sarika o orkestra şefini sepetledi ve koroda da kaldı. Tüm bunlar on dört yıl önceydi (ne ara geçmişti zaman?) ve hâlâ arkadaşlık. Dördümüzün içinde sadece Sarika hâlâ koroda şarkı söylüyor ama zaten en müzikalimiz oydu. Artı, mütemediyen kendisiyle aynı ilgi alanlarına sahip bir erkek arayışında ve Londra kollarını iyi bir başlangıç noktası olarak alıyor. Bisiklet kulüplerini de. Her yıl yeni bir koroya katılır, altı ayda bir bisiklet grubunu değiştirir ve bayağı yüksek sayıda erkekle tanıştı diyebiliriz.

Yani iki yılda üç ciddi ihtimal. Londra’ya göre fena değil.

Kuzey Londra’da birbirimize yakın oturuyoruz ve hayatlarımız birçok açıdan farklı olsa da, eskisinden de daha yakınız. Son birkaç yılda bayağı bir iniş çıkışlar gördük hem gerçek anlamda, hem de... nasıl denir.

Gerçek olmayan anlamda.

Metaforik anlamda? Sembolik anlamda?

Harika. Yarın bir haftalık yazarlık kursuna gidiyorum ve daha 'gerçek anlamda'nın zıttını bile bilmiyorum.

Sarika'ya, "Gerçek anlamda kelimesinin tam zıttı nedir?" diye sordum ama o büyük bir dikkatle dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu ve siyah parlak saçları klavyeye sürünüyordu. Sarika genellikle ciddi ciddi klavyede bir şey yazarken görülür, Nell'e uğradığı zamanlarda bile. (Sık sık Nell'i ziyaret ederiz.)

"Sigara içmesin" diye mırıldandı Sarika, sonra bir tuşa bastı ve ekranı yakından inceledi.

"Ne?" diye baktım. "Çalışıyor musun?"

"Yeni bir randevu sitesi" dedi.

"Aaa, hangisiymiş?" diye sordum ilgiyle. Sarika'da hepimizden daha fazla para var, avukat olduğu için, o yüzden en pahalı randevu ve arkadaşlık sitelerine üye olup bize rapor verebiliyor.

"Medyum istemem" diye cevapladı Sarika dalgın dalgın ve bir tuşa daha bastı, sonra kafasını kaldırıp baktı. "Tanıdım Seni diye bir site. Bir böbreğini satıyorsun. Ama paranın karşılığını alıyorsun."

"Medyum mu istemezsin?" diye şüpheli şüpheli tekrar etti Nell. "Sen kaç tane medyumla çıktın bu arada?"

"Bir" dedi Sarika, ona doğru dönerek. "Yeti de arttı. Anlatmıştım size. Hani benim yatakta *gerçekten* neden hoşlandığımı bildiğini zanneden, oturup tartışmıştık ve ona 'Pardon da kimin bedeni?' demiştin, o da 'İkimizin zevk alması için olan bir beden' demişti."

"Ah, o çocuk" dedi Nell, hatırlayarak gözleri parladı. "Onun medyum olduğunu atlamışım, sadece bir göt zannetmişim. Götler olmasın filtresi de var mı?"

"İşe yaramaz" dedi Sarika üzüntüyle. "Hiç kimse kendini göt olarak düşünmez." Bilgisayara dönüp tekrar klavyeyi tuşladı. "Sihirbaz olmasın" diye kısaca yazdı. "Dansçı olmasın... Koreograf?"

"Dansçıların ne sorunu var?" diye itiraz etti Nell. "Vücutları fit."

"Sevmiyorum işte" dedi Sarika, muğlakça omuz silkerek. "Her gece dışarıda olacak, dans etmeye gidecek. Çalışma saatlerimiz

aynı olmalı. Petrol kuyusu çalışanı olmasın” diye ekledi yeni bir düşünceyle ve klavyeye yazdı.

“Bu sitenin sistemi nedir?” dedim şaşkınlık içinde.

“Öncelikle kesinlikle kabul etmeyeceklerinle başlıyorsun” diye cevap verdi Nell. “Aslında adı Tanıdım Seni değil, Salladım Seni olmalıymış. Seni de. Seni de.”

“Gerçekten çok negatif bir siteymiş gibi anlatıyorsun” diye itiraz etti Sarika. “İnsanlara salladım seni, git başımdan demek için değil, asıl amaç aşırı spesifik olmak, böylece sana uygun olmayan kişilere bakmakla vakit kaybetmiyorsun. Hedef eşleştirmeni daraltmaya devam ediyorsun, sonunda kusursuz kısa listene ulaşıyorsun.”

“Bir bakayım.” Koltuğun etrafından yürüdüm ve omzunun arkasından ekrana eğildim. Ekran erkek suratlarıyla doluydu, gözlerimi kırıştırdım. Hepsi bana hoş gözüküyordu. Sağ üst köşedeki kirli sakallı mesela, özellikle hoşmuş. İfadesi, “Beni seç! Sana kibar davranırım!” diyordu.

“Şuradaki tatlı gözüküyor.” O çocuğu işaret ettim.

“Belki. Tamam, sırada ne var?” Sarika cep telefonuna yazdığı listeye göz attı. “Vejetaryen istemem.”

“Ne?” Şok geçirecektim. “*Vejetaryen istemez misin? Ne diyorsun? Sarika, nasıl bu kadar dar görüşlü olabilirsin? Kız kardeşin vejetaryen? Ben vejetaryenim!*”

“Biliyorum” dedi istifini bozmadan. “Ama kardeşimle çıkmak istemiyorum. Ya da seninle. Üstüne alınma, yavrum. Hellimli turtanı severim.” Bir kolunu uzatıp şefkatle belimi sıvazladı. “Ama ben birlikte fırında tavuk pişirebileceğim birini istiyorum.”

‘Filtreler’ seçeneğine tıkladı ve dört başlıkla birlikte bir kutucuk açıldı: *Evet, Lütfen! Fark Etmez, İdeal Değil ve Anlaşmayı Bozar.*

“Anlaşmayı bozanlar” dedi Sarika kararlı bir şekilde, kutucuğun içine ‘vejetaryen’ yazdı. İki harften sonra *vejetaryen* kelimesi kendi kendine belirdi ve Sarika ona tıkladı.

“Bütün vejetaryenleri listeden eleyemezsin” dedim dehşet içinde. “Çok önyargılı. Peki bu... yasal mı?”

“Ava, aç gözünü!” diye karşı çıktı Sarika. “Şimdi seyret. Bu kısım eğlenceli. ‘Filtreyi uygula.’”

Sarika tıklayınca ekrandaki fotoğraflar yanıp sönmeye başladı. Sonra teker teker farklı yerlerdeki suratların üstünde kırmızı çarpı işaretleri belirdi. Tatlı çocuğa baktım ve mideme bir taş oturdu. Onun suratına da bir çarpı inmişti. Sanki idam cezası almışa benziyordu.

“Ne oluyor?” diye endişeyle sordum. “Bu ne böyle?”

“Bunun adı ‘Son Şans,’” diye açıkladı Sarika. “Üstlerine tıklayarak içlerinden bazılarını geri alabilirim.”

“Onu geri al!” dedim, favorim olan çocuğu göstererek. “Geri al!”

“Ava, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun” dedi Sarika, gözlerini devirerek.

“Tatlı birine benziyor!”

“Ama vejetaryen” dedi Sarika ve ‘Bitti’ tuşuna bastı.

Ekran tekrar titreşti ve yüzlerine çarpı gelen bütün erkekler yok oldu. Geriye kalan erkeklerin resimleri ekranda döndü, sonra tekrar düzgün bir sıra halinde dizildiler, yok olanların yerini yenileri aldı.

“Harika” dedi Sarika tatminle. “Bir yere varıyoruz.”

Ekran bakakaldım, bu seçme ve ayıklama sürecinden yarı travmatize olmuş vaziyeteydim.

“Zulüm bu” dedim. “Kalpsizlik.”

“Çarpıp vurmaktan iyidir” diye araya girdi Nell.

“Aynen!” Sarika başıyla onayladı. “Bilimsel bir şey. Bu site-de sekiz yüzden fazla olası filtre var. Boy, iş, alışkanlık, konum, siyasi görüş, eğitim... Algoritmayı NASA’cılar geliştirmiş diye duydum. Mesela tek seferde 500 tane adamı işleyebiliyorsun.” Listesine tekrar baktı. “Tamam, sıradakine geçiyoruz. Boyu bir doksandan uzunlar gitsin.” Tekrar tuşlara bastı. “Aşırı uzunlarla denedim. Olmuyor bende.”

‘Filtreyi uygula’ tuşuna bastı, üç kırmızı çarpı belirdi ve birkaç saniye sonra ekranda yeni erkek seçenekleri belirdi.

“Duyduğuma göre, bir kadın filtreleri uygulamayı sürdürmüş, sürdürmüş ve sonunda ekranda bir tane erkek kalmış, onunla temasa geçmiş ve hâlâ birliktelermiş” diye ekledi Sarika, listeyi tarayarak. “İşte ideal erkek odur.”

“Bana yanlış geliyor” dedim, üzüntüyle ekranı izleyerek. “Bu şekilde olmamalı.”

“Bu tek şekil” diye karşı çıktı Sarika. “Artık herkes resmen online dating arıyor, değil mi? Her-kes. Milyonlarca insan. Milyarlarca insan.”

“Sanırım” dedim kuru kuru.

“Herkes online çıkıyor” diye tekrar etti Sarika net bir biçimde, sanki bir TED konuşması yapıyordu. “Adeta bir kokteyl partisine gidiyorsun ve dünyadaki herkes orada dikilmiş, seninle göz göze gelmeye çalışıyor. Bu yol olmaz! Seçenekleri daraltman lazım. Dolayısıyla.” Ekranı işaret etti.

“ASOS da aynı böyle” diye konuşmaya katıldı Nell. “Dün ‘beyaz gömlek’ aradım. Kaç tane çıktı söyleyeyim mi? Bin iki yüz altmış dört. Dedim, bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. İlk sıradakini alıyorum. Neyse ne.”

“Aynen” dedi Sarika. “Üstelik de bu bir gömlek, yaşam boyu partnerin değil. ‘Metro istasyonundan en fazla on dakika uzakta oturmalı’” diye ekledi Sarika hızlı hızlı yazarak. “Şehrin alakasız yerlerindeki evlere seyahat etmekten de usandım.”

“Metro istasyonundan on dakikadan daha uzakta olan erkekleri de mi eliyorsun?” Ağzım açık kaldı. “Öyle bir şey var mı?”

“Kendi filtreni oluşturabiliyorsun, severlerse, onu da siteye ekliyorlar” diye açıkladı Sarika. “Benim saç yıkama sıklığı hakkındaki filtremi mercek altına aldılar.”

“İyi de ya kusursuz erkek metro istasyonuna on bir dakika mesafede oturuyorsa?” Biliyorum, acı çekiyormuş gibiydim ama elimde değildi. Adamı gözümde canlandırdım, güneşin altında kahvesini içiyordu, üstünde bisiklet şortu, arka planda Bach çalışıyor ve tam da Sarika gibi birine hasret oturuyordu.

“Yalan söyler” dedi Sarika rahatlıkla. “On dakika yazar. Bir şey olmaz.”

Odak noktasını sahiden kaçıyordu.

“Sarika, dinle” dedim hüsrana içinde. “Ya bir doksan iki boyunca, vejetaryen olan ve Crouch End’e yirmi dakika mesafede yaşayan mükemmel bir erkek varsa... ve sen onu eldiysen? Çılgınlık bu!”

“Ava, çıldırmayı bırak” dedi Sarika sakin sakin. “İnsanın bazı anlaşma bozanları olmalı.”

“Hayır, olmamalı” dedim inatla. “Bende anlaşma bozan yok. Ben sadece iyi bir erkek istiyorum, hepsi bu. Medeni, düzgün bir insan evladı. Dış görünüşü, yaptığı iş, oturduğu yer umurumda değil...”

“Peki ya köpeklerden nefret ediyorsa?” dedi Sarika, kaşlarını kaldırıp.

Sustum.

Köpeklerden nefret ediyor olamaz çünkü sadece garip, üzgün insanlar köpeklerden hoşlanmaz.

“Tamam” diye sonuca vardım. “Tek anlaşma bozanım bu. Köpeklerden hoşlanmak zorunda. Ama bu tek kural. Sahiden.”

“Peki ya golf?” diye yaratıcı bir şekilde ekledi Nell.

Kahretsin ya. Golf de benim Aşıl topuğum. İtiraf ediyorum, bu oyuna karşı mantıksız bir nefret besliyorum.

Fakat savunmam şöyle, eskiden dünyanın en burnu havada golf kulübüne yakın bir yerde oturuyordum. Sahanın ortasında halka açık bir yürüme yolu vardı ama eğer içinden geçerek yürümeye yeltenirseniz, alt üst eşofman takımı giymiş, sinirli insanlar size elini kolunu sallardı; sessiz ol, geri dön ya da salak mısın gibi laflar atarlardı.

Bunu stresli bulan tek ben değildim; belediye konseyi golf kulübüyle görüşüp konuşmuştu. Anlaşılan artık yeni bir işaret sistemi kurmuşlar ve her şey yolundaymış. Ama zaten o zamana kadar biz taşındık ve ben golfe alerjim olduğuna karar verdim.

Gelgelelim, bunu şimdi itiraf etmem çünkü kendimi önyargılı bir insan olarak addetmek istemiyorum.

“Golf ile bir sorunum yok” dedim çenemi kaldırarak. “Her neyse, zaten mesele bu değil. Mesele, birbirine uyan iki farklı özellikler listesi *aşk* değildir. Algoritmalar *aşk* değildir.”

“Algoritmalar tek yoldur” dedi Sarika, ekrana gözlerini kısarak. “Mmm, şu tatlıymış.”

“Tamam, bana bir erkeğin nasıl koktuğunu söyleyen algoritma hangisi?” diye çıktım, istediğimden daha fazla gaza gelerek.

“Nasıl kahkaha attığını ya da bir köpeğin başını nasıl okşadığını anlatan algoritma nerede? Benim için önemli olan *bunlar*, bütün bu alakasız ayrıntılar değil. Ben biliminsanına ya da çiftçiye âşık olabilirim. Boyu ister bir doksan olsun ister bir yetmiş. Kimyamız uyuşsun yeter. *Kimya*.”

“Ah, *kimya*” dedi Sarika, Nell ile birbirlerine sırtttılar.

“Evet, kimya!” diye kafa tuttum. “Önemli olan budur! Aşk... aşk...” Söyleyecek söz aradım. “Bağ kuran iki insan arasında meydana gelen, kelimelere dökülemez, gizemli bir bağlantıdır ve hissedilir... anlaşılır.”

“Ava.” Sarika beni tatlılıkla süzdü. “Sen bir aşkınsın.”

“Romantik yazarlık kursuna hazırlık yapıyor” diye önerdi Nell. “Lizzy Bennett’in bir sürü anlaşma bozan maddesi olduğunun farkındasın, Ava? ‘Kibirli burnu büyük tipler olmaz. Gerzek din adamları olmaz.’” Nell, Sarika’ya başını salladı. “Bunu yaz bence.”

“Gerzek din adamları olmaz.” Sarika klavyeyle yazıyormuş gibi yaparken laptop ekranının üstünden bana sırttı. “Sadece malikânede yaşayanlar başvurabilir maddesini de eklemem mi?”

“Çok komik.” Koltukta yanına çöktüm ve Sarika uzlaşmacı bir edayla elini elimin üstüne koydu.

“Ava. Tatlım. Biz farklıyız, hepsi bu. Farklı şeyler istiyoruz. Ben bütün o zaman kaybını aşıp geçmek istiyorum. Sense... kimyan tutsun istiyorsun.”

“Ava sihir istiyor” dedi Nell.

“Sihir değil.” Bir parça buruldum çünkü arkadaşlarım hep benim fazla romantik, fazla pembe gözlüklü olduğumu varsayar ve öyle değildim. “Benim istediğim...” Kafam karman çorman vaziyette kestim.

“Sen *ne* istiyorsun?” diye sordu Nell ve gerçekten merak ediyordu.

Sonunda derin bir nefes aldım.

“Ben bir erkek istiyorum, bana baksın... ben de ona bakayım... ve işte her şey orada olsun. Hiçbir şey söylememize gerek olmasın. Her şey zaten orada olsun.”

Buğulu bir sessizliğe büründüm. Bu durum mümkün olmalı.

Aşk mümkün olmalı, yoksa hepimiz ne yapıyoruz?

“Ben de onu istiyorum.” Sarika kafa sallayarak büyüğü bozdu. “Sadece metro istasyonuna on dakika mesafede istiyorum.”

Nell kahkaha attı ve ben de isteksizce gülümsedim.

“Aslında bu akşam bir randevum var” diye ilan ettim. “O yüzden kalamıyorum.”

“Randevu mu?” Sarika kafasını kaldırdı. “Bunu bize şimdi mi haber veriyorsun?”

“Hani İtalya için bavulunu yapacaktın” dedi Nell neredeyse suçlar gibi.

“Bavulumu yapacağım. Randevuya çıkıp dönünce.”

“Heyecan verici!” Sarika’nın gözleri pırıl pırıldı. “Nerede tanıştınız; dondurma servisi edilen sosyal bir ortamda mı?”

“Hayır, başka bir sosyal toplantıda” dedi Nell. “Ava’nın kağıdının tekeri sıkıştığında çocuk ona yardım etti.”

“Kaz tüyü kalemiyle bir not yazıp Ava’nın çeneden bağlamalı başlığının arasına soktu” diye kıkırdadı Sarika.

“Ha ha.” Gözlerimi devirdim. “Tabii ki internette. Ama bir milyon anlaşma bozucu madde koymadım, *içgüdülerimle* hareket ettim.”

“İçgüdü mü?” diye tekrar etti Nell. “Anlamı nedir?”

“Gözleri” dedim gururla. “Çocuğun gözlerinde öyle bir bakış var ki.”

Seth ile çıktığım feci randevudan sonra, yeni bir teori geliştirdim: Her şey gözlerde. Seth’in gözlerini hiç beğenmemiştim zaten. Oradan anlamalıydım. Böylece internete girdim ve gözleri şahane olan bir çocuk aradım... ve buldum! Bayağı heyecanlıyım aslında. Resmine bakıp duruyorum ve onunla aramda gerçek bir bağ hissediyorum.

“Bir insanın gözleri çok şey anlatabilir” diye yorum yaptı Sarika. “Göreceğiz bakalım.”

Fotoğrafını buldum ve bir an sevgiyle bakıp Sarika’ya gösterdim, sonra Nell’e. “Adı Stuart” dedim. “TT’de çalışıyor.”

“Gözleri hoş” dedi Nell. “Kabul ediyorum.”

Hoş mu? Tek söyleyebileceği bu muydu? Gözleri harika! Telefondaki minicik bir fotoğrafta bile bu gözlerden sıcaklık, zekâ ve

Romantik komedinin kraliçesi Sophie Kinsella'dan
elinizden bırakamayacağınız yepyeni bir roman

Seni seviyorum... ama ya hayatını sevemezsem?

Ava ümitsiz bir romantik; hayatının aşkını boy, meslek ve
burca göre filtreleyen uygulamalarda değil, gerçek dünyada
bulması gerektiğini düşünüyor. Ama yaşadığı ayrılık ve başarısız
buluşmalardan sonra aşkı aramaya ara veriyor ve İtalya'nın
üçüncü bir kasabasında bir yazarlık inzivasına kaçıyor.

İnzivada, gerçek adını bile bilmediği Dutch ile yakınlaşan Ava
mükemmel görünen bu yakışıklıya gönlünü kaptırıp
kendini aşkın kollarına bırakıyor.

Ne yazık ki eve döndüklerinde, gerçekler birer birer açığa çıkıyor...

Birbirlerinin hayatlarından nefret etmeye başlıyorlar ve
hayatlarının sınavını veriyorlar...

Zıt kutuplar birbirini çeker... di, öyle değil mi?

“Hızlı, öfkeli ve muhteşem eğlenceli.” *Woman & Home*

“Kinsella romantik komedide gerçek bir yetenek.”

The Boston Globe

“Birinin hayatının bir parçası olmak için çabaladığımızda
karşılaştığımız zorlukların neşeli,
komik ve yürekleri ısıtan hikâyesi.”

Ev Arkadaşım'ın yazarı Beth O'Leary

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

